

„Ако хоћеш Србин бити 9 дана мораш пити

а десетог наздравити

па ћеш ПРАВИ Србин бити“

химна патриотског НВО сектора

„Без отаџбине по свету лутам ја...“ (наставак је цензурисан)

химна апатридског НВО сектора

Минули судар патриотског и апатриотског (оних који теже да постану апатриди самоукидањем отаџбине) невладиног сектора поводом Параде поносника (који се наставља диригованим распиривањем сукоба између „ненасилника“ и навијача) обелоданио је најмање две чињенице:

а) да је свака НВО – НВО (једном НВО увек НВО) и

б) да су удови жабе већ скувани, уз помоћ НВО и владиних „апатридиста“, па предстоји кување тела и главе жабе (Срба). Ко ли ту помаже?

Једном НВО увек НВО

Две тезе које ће (свестан сам) добро да заталасају жабокречину у којој живе (нестају тихо се кувајући) данашњи Срби, тема су овог текста:

а) свака НВО, прецизније јединица (строј) или наметнути колективитет „цивилног сектора“ (јер није нужно да буду устројени као НВО) у не-националној (па тиме и недемократској) држави какве су етноцентристичка Србија и псеудограђанска (јер права грађанска је синоним за националну државу) Црна Гора онтолошки (самим својим постојањем) закономерно служи главном циљу – разбијању нације, *чак или баш онда кад су прокламовани циљеви и само деловање супротни*
и

б) свака јединица (колективитет) цивилног сектора је „форматирана“ на идентичан начин, па оно што важи за једну закономерно важи и за другу. Покушаћемо, стога да расветлимо шта кувају и шта се спрема привидним антиподима – патриотским НВО и ЛТБГ популацији, на примеру сасвим треће, наизглед идеолошки неутралне (али чије је „крчкање“ при крају) – тзв. РЕА популације.

РЕА популација?! Никад чули? Ни ја, док нисам наишао на чланак у једним дневним новинама у којем је представљено истраживање положаја РЕА популације неке од међународних душебрижничких организација у којем до краја текста није дефинисано ко су („д фак“) РЕА популација. Име и презиме једине интервјуисане особе у „дотичном“ чланку (лично је на презиме мог комшије Ашкалије) пресудно је допринело решењу енигме – РЕА = РомиЕгипћаниАшкалије.

У том не баш дугачком тексту сазнао сам да је пуно име и код нас познате Декаде Рома „ДИР“ – Декада ИНКЛУЗИЈЕ Рома, да акција није просто ентузијастична већ озбиљно институционализована – постоји Међународни управни одбор (МУО), а свака од (12, међу којима наравно и Србија и Црна Гора као мирођије а свега 6 из ЕУ) земаља учесница има координатора и „Nacional Decade Watch team“ који функционише уз административну и техничку подршку Фондације за стипендирање Рома – *Института социјалне инклузије*

Осим све те бирократизације и институционализације посебно задивљује

конзистентност и овог „умрежених“ појединачног пројекта са генералним културалистичким концептом „ресетовања и парцелисања“ традиционалних идентитета. Наша интелектуална јавност, наиме, углавном је слепа за постојање концепта и идеологије а камоли за „умреженост“ бројних разноврсних појединачних пројеката, па се обично исцрпљује у феноменолошким критикама или пре згражавању над припадајућим „бедастоћама“ приликом „имплементације“ појединих најекстремнијих „апликација“.

Да почнемо од имена – РЕА популација. Прилично безличан бирократски назив за један од најособенијих народа у светској историји. Као да је у питању замена идентитета пуком идентификацијом. Док се идентитет „везује“ за самосвојног слободног појединца, наметнута потреба за сталном (само)идентификацијом као дела колектива пре буди асоцијације на полицију него на било шта повезано са слободом, правима и еманципацијом – она је пре потреба неког репресивног органа него појединца, грађанина. Подсећа на „случај“ ЛТБГ популације? Случајност?

На сличан начин је „знаковит“ и избор појма (откуд баш) ИНКЛУЗИЈА (укључење, укључивање, обухватање, садржавање у себи, урачунавање у, подразумевање). Наиме, „свак добронамеран“ је приметио тежак социјалан и културан положај већине Рома и слаже се да им треба помоћи. „Наивни“ би вероватно помислили да је за њих (а и за нас, тј. друштво у целини) најбоље да се изједначе (л. *assimilatio*) и сједине (лат. *integratio*) с „нама“ тј. постану (део друштва) као „ми“, да би правно, по условима живота и шансама у друштву постали исто што и „ми“. Овде смо већ дубље на терену директног сукоба културалистичких идеологија и демократског политичког система. Да је Србија заиста устројена као демократска држава (што као етноцентрична концепцијски *не може бити*) све акције биле би у контексту (укупног) националног, тј. интереса свих у држави, па би се користили демократском поретку примеренији термини. Но...

Замислите лако предвидљиве реакције јавности на евентуалну Декаду ИНТЕГРАЦИЈЕ Рома. „Цигани да буду исто што и ми?!“, гракнули би у много већој мери просечни узорни (мало)грађани него неонацисти и „стројевци“. Сетимо се само случаја булевара посвећеног највећем нишком уметнику свих времена који је име Србије прославио дословно по целом свету и његових „захвалних“ суграђана. Национализам (и његово друго име интеграционализам) се овде показује као претерано захтеван за просечну трпељивост данашњих Срба.

Или „*још горе*“ Декаду АСИМИЛАЦИЈЕ Рома. „Срби ромског порекла“ – какво

угрожавање људских и мањинских права и традиционалног идентитета (ма шта то значило: ионако је много „оперативније“ кад не значи ништа), гракнула би „друга страна месеца“ којој је баш асимилација уз национализам традиционално (још од времена краља Александра па „од АВНОЈа до наших дана“) најомрзнутија реч. Национализам (са припадајућом асимилацијом као интеграцијом из визуре колективитета још неукључених у матичну нацију) показује се сад несварљивим и за етаблирану идеологију (чак и у значењу погледа на свет) доминантну у протеклом веку међу Србима. Ето вам примера умреженог „заједничког злочиначког подухвата“ декларативно припадника опречних идеологија против конституисања нације (политичког народа кога чине СВ

и грађани државе) и демократије (владавине у прошлој загради поменутих). Како ће нас такве наши културалисти на власти уклопити у ЕУ – заједницу Арапа асимиллованих у Французе, Британаца са Јамајке, Немаца турског, Швеђана босанског, а сутра и Хрвата српског, Црногораца грчког или албанског порекла? Као да је сам БОГ поводом дивљања (једне „гране“) културалиста послао министарку спорта француске, репрезента француске нације – баш црне боје коже, не би ли „нацртао“ свом глупом стаду.

Наведени хипотетички примери показују колико је код нас општеприменљива омиљена узречица Слободана Милошевића „...а истина је сасвим другачија“. Бити националиста [\[1\]](#)

Имплицира између осталих и став да су нпр. Цигани или хомосексуалци (или било која друштвена група „презрена“ код претежног дела становништва Србије) начелно исто што и ти/ја/ви. Толеранција (трпељивост) је дакле иманентна („веровали или не“ баш) национализму. Како са трпељивошћу које су им пуна уста „стоје“ следбеници антинационалних па тиме и антидемократских идеологија – некада интегрални југословенци, па комунисти, данас (мулти)културалисти разни – показаћемо враћајући се на термин *инклузија*

Кад укуцате овај појам на Интернет претраживач „изаћи ће вам“ пуно НВО и стручних организација које се баве укључивањем разних хендикепираних особа у окружење „нормалних“, здравих (не знам како да се политички коректно изразим, не желим да увредим особе са потребама), у школама или радним срединама из терапеутских, образовних и хуманих разлога. За овакве организације назив инклузија је сасвим оправдан. Јасно је да, нажалост, и за време и пре и после „укључивања“, њихово биће (особа о којима неко мора да се стара) ће остати непромењено.

„Изаћи ће“ и неколико НВО и државних институција које се баве инклузијом социјално и

образовно најугроженијих а „неидентификованих“ у културалистичком смислу. У овом случају је нејасно зашто се такве особе једноставно не интегришу (постану део друштва), кад већ није апострофиран никакав етнички чак ни културалистички идентитет. Цинично објашњење би било да је некоме у интересу да такве особе трајно „остану у потреби“ за (донираним) душебрижништвом.

Међутим кад се идентификација читаве етничке групе плански „зацементира“ преко њиховог тренутног социјалног положаја и сегрегације од целине друштва, као што имплицира ДИР(ЕА) и предвиди само привремено и то колективно „укључивање“ (за време радног времена додуше у хуманијим радним условима) а после враћање у гета (истина не више картонска, сада су пластична а постоји чак и чесма), асоцијације на поредак који је први „идентификовао“ Рома се буди. Биће Рома је изједначено са бићем несретних хендикепираних особа – они, према пројекцијама њиховим душебрижника, заувек остају то што су сада (евентуално мало ушминкани), као по неком непроменљивом колективном усуду. Цинични културалисти би то вероватно оправдали уважавањем особене традиције – у прапостојбини су били каста презрених, па је (вечно) сакупљање ђубрета по њима вероватно саставни део њиховог идентитета. Овако конципирана „РЕА популација“ и теоретски и практично може да опстане само као неинтегрисана и одељена од целине друштва (нације) јер сваком интеграцијом (постајањем „као и ми“) се самоукида. Шта је прави интерес просечних појединаца, Рома, да опстане или да се самоукине РЕА популација – лако је проценити.

Аналогно овоме: да ли је прави интерес хомосексуалаца (појединаца) да буду/постану/остану „исто што смо и ми“ по правима, шансама у друштву и уважавању личних квалитета и стручности али и поштовању особености и приватности или да се гетоизирају у ЛТБГ популацију и сви принудно прихвате готово униформну и плитку идеологију, под фирмом културе? Некада су репрезенти хомосексуалаца били највећи умови/уметници/научници целог друштва и човечанства, а сад политички комесари ЛТГБ НВО сектора. Наспрам Оскара Вајлда, Ендија Ворхола, Луа Рида данас стоје „кано клисурине“ ... опростите али не могу да се сетим имена ових „величина“ из Лабриса и Геј стрејт алијансе. Наспрам Шабана Бајрамовића, Есме Реџепове, Олаха Винцеа – координатор Декаде Рома у Србији, секретар у министарству за људска и мањинска права...

Купање тела и главе жабе

И тако дођосмо до тела жабе. Индикатор садашњег (једног) стања српске нације су одговори на два „јеретичка“ питања – да ли су (и) хомосексуалци Срби и да ли су (и)

Пише: Бранимир Марковић
субота, 03 октобар 2009 16:31

Роми Срби? „Веровали или не“ *потврдни* одговори би били по „европском стандарду“ супротно сталном испирању мозга од стране евроунијатског покрета. Европски стандарди (не бркати их са ЕУ)

нису

у супротности са српским националним интересима. Наиме, на аналогно питање да ли су дотични – држављани исте државе Немци (Французи/Италијани/Американци...), уколико би неки Немац (Француз/Италијан/Американац....) дао

негативан

одговора ТАДА би био оптужен за кршење људских права и једнакоправности грађана. Нереди у француским предграђима били су протест што се држављани Француске досељени с јужне стране Медитерана

не третирају

у пракси као Французи, упркос Уставу, националном консензусу и њиховом труду и жељи да се интегришу

, а никако за добијање мањинских права и статуса или неки посебни културолошки „сертификат“.

Слутим да би већина данашњих Срба одговорили одречно, што је уједно нажалост (барем моју) и одговор на питање јесу ли Срби националисти. Разликује ли се став већине Срба, на челу са патриотским НВО сектором, од става Наташе Кандић по овом питању? А од става већине Европљана и Американаца, па и данашњих Руса – грађана „нормалних земаља“ како смо их звали 9. марта тежећи да и Србија постане исто тако нормална?

Ето како српски патриотски цивилни (и не само цивилни, јер њихови духовни оци су били на власти у две српске земље више од деценије, а последњи пут кад су донели етноцентристички Устав) дува у иста једра као и остала културалистичка братија.

Уместо национализма протезирају Српство. Национализам је, како се изразио НСПМ коментатор Владимир Челекетић, природно стање *једино и само* демократских друштава. (Можда је боље рећи нормално стање, због могућих асоцијација на Жана Жака Русоа.) Значи да сваки појединац размишља и делује водећи рачуна и увек у контексту интересу свих,

и ништа више а ни мање од тога

. Српство је идеологија. Где има идеологије има и углавном професионалних идеолога који прописују услове по принципу описаном у кафанској родољубивој песми из фусноте, које неки (многи) Срби не могу (муслимани, католици, атеисти, хомосексуалци...) или не желе (што би пили 9 дана и љубили „кroatен капе“) да испуне. И тако се миц по миц Срби форматирају не више као јединствени народ већ као културалистички идеолошки колективитет исте врсте као што су и ЛТГБ, РЕА и остале мањинске популације, само један од многих, додуше највећи – тело жабе. А затим следи инклузија, која је у току – биће забрањене неке бенигне патриотске организације и неваљали навијачи, „нека се припреме“ „добри“ ненасилни НВО патриоти. Живи били па видели.

Ако мислите да сам видовит, нисам – све се то већ десило у старијој српској држави, а моја маленкост описала на овом сајту у текстовима који су потпуно погрешно перципирани, као да су намењени јавности у Црној Гори и да говоре о блиској прошлости Црне Горе. Не, они су описивали садашњост Војводине и будућност која управо почиње на територији УЖАС-а (уже Србије).

[1] Борислав Пекић: „Не видим супротност између националне и демократске борбе.“